

Andrea Camilleri

Km 123

Traducció de Pau Vidal

ANDREA CAMILLERI

Km 123

Traducció de Pau Vidal Gavilán

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *Km 123*
© 2019 Mondadori Libri S.p.A., Milà

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Primera edició: gener del 2020

© de la traducció: Pau Vidal Gavilán, 2020

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.edicions62.cat

Fotocomposició: La Letra, S.L.

DIPÒSIT LEGAL: B. 27.743-2019
ISBN: 978-84-297-7825-0

UN

MISSATGES REBUTS

-----Ester-----

No entenc pq tens mòbil apagat des d'ahir tarda.
Haig de parlar amb tu de totes totes. Truca'm

-----Ester-----

Perfavor perfavor perfavor. On pares?
Pq no m truques?

-----Ester-----

No puc entendre aq silenci estic molt preocupada
Ja temo el pitjor

-----Ester-----

Prò k passa? Pq em fas patir d'aq manera?
Haig de parlar amb tu sens falta

-----Ester-----

No m'obliguis a trucar a la teva dona per saber què
Truca'm! Estic fatal

—Senyora, em dic Giacomo i soc l'infermer d'aquesta planta. Era per dir-li una cosa.

—Mani.

—Com que l'estada del seu marit no serà curta, li aconsello que s'emporti els seus efectes personals.

—Ui, la roba ja la poden llençar, que està feta un nyap. I les sabates.

—D'acord. Però no em referia només a la roba.

—Doncs a què?

—Home, també hi ha la cartera, el mòbil, les claus...

—Ah, té raó.

—Si em vol acompanyar a recepció, l'hi donarem tot.

—I no és més fàcil que m'ho porti vostè aquí?

—És que s'ha de signar un rebut. I la llista de pertinences.

—També s'ha de signar?

—És el protocol. El seu marit hi duia molts diners, a la cartera. Tres mil euros, si ho recordo bé, més dues targetes de crèdit, un talonari, el carnet de conduir... En el moment de l'ingrés es fa una llista de tots els efectes personals, així s'eviten problemes a l'hora de restituir-los... Oi que m'entén?

—D'acord. Doncs som-hi.

- Hola? Senyora Davoli?*
- Sí, qui és?*
- És vostè, la Giuditta Davoli?*
- Sí, amb qui parlo?*
- Soc l'Ester Russo, senyora.*
- Qui?*
- L'Ester Russo. Ens hem vist una vegada, no se'n recorda?*
- Doncs no.*
- Ara fa un mes, a casa de l'Anna De Robertis, aquella trobada de beneficència...*
- Ai, sí, ara me'n recordo. Com va?*
- Bé, gràcies. I vostè?*
- Anar fent. Què volia?*
- La veritat és que jo volia parlar amb el seu marit.*
- Amb en Giulio?*
- Sí.*
- Si em vol deixar l'encàrrec a mi...*
- Miri, jo soc advocada. Potser no l'hi vaig dir quan ens vam conèixer, però el cert és que estic obligada a mantenir el secret professional, oi que m'entén?*
- Sí, és clar.*
- El seu marit no és a casa?*
- No.*
- Sap si per casualitat ha canviat de mòbil?*
- No.*
- I no té pas cap altre número?*
- Que jo sàpiga no.*
- Perquè l'he trucat i no contesta.*
- És que no pot.*
- Per què no?*
- Que no ho sap?*
- El què?*

- *Si ho va publicar el Messaggero i tot!*
- *Doncs no en sé res.*
- *En Giulio va tenir un accident de cotxe.*
- *Què diu ara! I com es troba?*
- *No és greu. Però ha patit traumatisme cranioencefàlic, ruptura de mandíbula i tres costelles trencades. No està en condicions de parlar.*
- *Déu meu senyor, déu meu senyor...*
- *No sabia que fos tan amiga d'en Giulio.*
- *No, és que... mantenim una bona col·laboració... professional... per això una notícia així... ja m'entén...*
- *És clar.*
- *On està ingressat?*
- *Per què ho vol saber?*
- *Doncs per anar-lo a veure... tenim pendent un assumpte de feina molt important.*
- *De moment els metges li han prohibit les visites, tenen por de complicacions per la ferida del cap... Per això li he dit que em donés l'encàrrec a mi, que soc l'única que el puc veure. Si és tan important...*
- *Moltíssim.*
- *Doncs digui.*
- *Miri, fem una cosa. Digui-li que tan aviat com pugui es posi en contacte amb mi, a través del mitjà que sigui.*
- *Com m'ha dit que es deia?*
- *Ester Russo.*
- *D'acord, l'hi diré.*
- *Moltes gràcies. Ha estat molt amable.*
- *Està segura que no em vol donar l'encàrrec?*
- *Sí, sí, tranquil·la.*

Il Messaggero

Greu accident de circulació

Ahir, poc després de mitjanit, un Fiat Panda conduït pel conegut promotor urbanístic Giulio Davoli va ser envestit per darrere per un altre cotxe que anava a gran velocitat, a l'altura del quilòmetre 123, quan circulava per la Via Aurelia en direcció a Roma.

Lluny d'aturar-se, el vehicle agressor es va donar a la fuga mentre el senyor Davoli, després de perdre el control del seu, es precipitava per una timba. Auxiliat per un altre conductor, el van traslladar a

l'hospital, on va quedar ingressat amb pronòstic reservat.

Considerem oportú donar el nom i cognom de la persona que el va socórrer, Anselmo Corradini, veí de Roma, perquè en aquests temps d'incivisme a la carretera i de tanta gent que desatén l'ineludible deure del socors, ell no solament es va aturar a auxiliar el ferit sinó que, davant la tardança de l'ambulància, no va dubtar a carregar-lo al seu propi cotxe per dur-lo a l'hospital.

- *Bona tarda, el senyor Anselmo Corradini?*
 — *Servidor.*
 — *És vostè que va auxiliar...*
 — *Collons, un altre! Ja en sou quatre! Que no teniu re més a fotre que veni'm a tocar la pera a mi?*
 — *Perdoni, només volia saber si era vostè o no.*
 — *I com hai de ser jo si no tinc ni cotxe, jo?*

[...]

- *Bona tarda, el senyor Anselmo Corradini?*
 — *Mani.*
 — *Perdoni, és vostè que va auxiliar ara fa un parell de dies un automobilista que...*
 — *Sí, vaig ser jo. Vostè és periodista, senyoreta?*
 — *Sí, del 'Diari radiofònic'.*
 — *Que era per a una entrevista?*
 — *Si no hi té inconvenient...*
 — *No, i ara. Quan vol passar?*
 — *Ui, tampoc cal que el molestem a casa, ho podem fer per telèfon. Ara mateix, si li va bé.*
 — *Per mi perfecte. Si em deixa anar a fer un glop d'aigua, primer... Estic una mica nerviós.*
 — *Faci, faci.*

[...]

- *Au, ja estic a punt.*
 — *Senyor Corradini, si no li fa re, de control em demanen si no ens podria dir a quin hospital va portar el senyor Davoli, així hi enviarian un equip a entrevistar-lo. El reportatge quedarà més complet.*
 — *Sí, a l'American Hospital.*

—Molt bé, doncs ja pot començar.

—Doncs vet aquí que jo baixava de Grosseto amb la dona i el meu fill, en Nicola, que té sis anys i acaba de començar l'escola. Veníem de visitar la meua cunyada, que no estava gaire fina. I plovia. Els diaris no ho han dit però plovia. I amb ganes. De fet hi havia ben poca visibilitat...

»Que vaig bé, senyoreta?

»Hola?, que hi és?

»Càsum ronda, es deu haver tallat.

—Perdoni, el senyor Giulio Davoli?

—Deixi'm que ho miri... Habitació 210. Però no es permeten visites.

—Com que no?

—Doncs que no. Que no s'admeten visites.

—Però si jo soc cosina seva!

—Encara que fos sa germana.

—I com és que la Giuditta sí que hi entra?

—Qui és la Giuditta?

—La seva dona.

—La senyora té un permís especial.

—És que jo l'haig de veure tant sí com no!

—Temo que no la puc ajudar, aquestes són les ordres que tenim. Bon dia tingui.

—Cordons! I ara què? Ara què faig, jo?

—Si de cas no muntar-me un numeret aquí davant, per favor. I encara menys posar-se a plorar, eh?

[...]

—Senyora?

—Què vol?

—No s'espanti. Acabo de sentir el que li ha dit sor Matilde. És una bruixa, aquesta dona. Si vol...

—Qui és vostè?

—Em dic Giacomo i soc infermer, soc l'encarregat de la planta on hi ha el senyor Davoli.

—I em pot ajudar a parlar amb ell?

—No, massa perillós. A part que tampoc pot parlar, tal com té el barram. Però sí que pot escriure. Era perquè si vostè vol que jo li digui alguna cosa...

—Ui, tant de bo! Digui-li que l'Ester necessita urgent-

ment posar-se en contacte amb ell. Pot ser? Tingui, li deixo el meu número.

—Ja hi pot comptar.

—Déu meu, no m'ho puc creure! No sé com donar-li les gràcies. Tingui, això per vostè.

—Gràcies. I no pateixi que l'hi diré.

De: estergiganti@hotmail.com
A: mariadestefani@hotmail.com
Objecte: una abraçada
Data: 10/01/2008

Estimada Maria,
m'estimo més escriure't que no pas trucar-te per telèfon. No em vull deixar endur per l'emoció perquè em convé endreçar les idees, que m'han passat masses coses de cop. La teva absència no se m'havia fet mai tan feixuga com aquests dies.
Es tracta de coses que m'han traspalsat completament i que em fan témer el pitjor. Si tu hi fossis m'hauries pogut aconsellar i sobretot consolar-me com només tu saps fer-ho. Com ja saps, em veig amb en Giulio tres cops la setmana, a la tarda, en aquell piset del barri de Borgo Pio que va llogar per poder estar junts amb tota tranquil·litat.
El cotxe sempre l'aparco en un carreró lateral, i li deixo les claus a l'amo d'una fruiteria, un senyor molt amable que es diu Carlo i que està una mica enamorat de mi, perquè l'aparti si fa nosa. Doncs resulta que ara fa cosa d'un meset en Carlo em va explicar una feta curiosa que va passar després que jo li deixés les claus. Mentre despatxava una clienta es va fixar que un paio fotografiava la matrícula del meu cotxe amb el mòbil. Pensant-se que devia ser un guàrdia urbà de paisà, va sortir de la botiga per dir-li que no sabia que estigués mal aparcad, però l'altre, en veure'l, va arrencar a córrer.
Es veu que, pel que em va explicar en Carlo, ell mateix l'havia aparcad al lloc d'un que acabava de marxar, per tant no hi havia motiu per posar-li multa ni res. L'home anava de paisà, ben vestit. Quan ho vaig explicar a en Giulio es va quedar amoïnat, i em va demanar si estava segura que l'Stefano no sospitava res. Per ell, no s'havia de descartar la possibilitat que el meu marit m'hagués posat un detectiu. Però tu l'Stefano ja el coneixes: és un home

reservat, de vegades una mica bròfec i tot, però completament incapaç de tramar res d'amagat. Diu tot el que pensa, obertament i sovint sense gaire traça. Per això, si hagués tingut la més mínima sospita sobre mi m'ho hauria engaltat a la cara sense rumiar-s'ho gaire.

En aquestes que ara fa uns quants dies vaig anar al piset per fer-hi endreça aprofitant que en Giulio estava de viatge. Si no, si ho faig quan hi som tots dos, acabo fent de tot menys passar l'escombra. En fi, la feta és que en sortir...

Déu meu! Quan hi penso encara em tremolen les cames de por. Davant mateix del portal de l'edifici hi havia un cotxe aparcad. Impossibile no veure'l. Un cotxe que vaig reconèixer de seguida: era el de l'Stefano!

Vaig estar a punt de sortir corrents, però no sé pas com vaig aconseguir controlar-me i fixar-m'hi millor. La matrícula no es veia, perquè estava massa enganxat als altres. Però m'hi vaig acostar prou, i no em demanis d'on vaig treure la força, per reconèixer un paraigua meu just sota el vidre de darrere.

Vaig mirar a banda i banda. L'Stefano no hi era. Si no és que s'havia amagat en algun portal, és clar...

Ja et pots imaginar, doncs, que nerviosa que estava al vespre, quan l'esperava per sopar!

Però ell es va comportar com sempre.

Ja m'estava començant a calmar quan tot d'un plegat, a les postres, se'm despenja amb una pregunta:

«Que eres a Borgo Pio, aquesta tarda, per casualitat?».

Em vaig quedar glaçada. Encara no sé com vaig poder mantenir la calma.

«A Borgo Pio? Jo?», vaig replicar amb una altra pregunta, amb to de sorpresa. I tot seguit:

«Per què m'ho preguntes?».

I ell, com aquell qui res:

«No, perquè m'ha semblat veure't».

I després d'una pausa:

«M'hi dec haver fixat malament».

I no va tornar a badar boca.

Ens vam ficar al llit.

I aquella nit va voler fer l'amor.

Tu ja saps, perquè t'ho he explicat jo mateixa, que pel que fa a aquesta qüestió té un calendari que segueix de manera tan escrupolosa com avorrida: el primer i l'últim dia del mes. Per això la seva requesta fora d'horari em va sorprendre, i preocupar també.

Però després encara em vaig preocupar més.

Es va mostrar molt violent, quasi rabiüt; en sis anys de casats no ho havia fet mai amb aquella agressivitat.

Per què?

Com és natural l'endemà vaig trucar a en Giulio per explicar-l'hi i per preguntar-l'hi què creia que havia de fer, i de passada per proposar-li que suspenguéssim les nostres trobades durant uns quants dies.

Però no vaig poder perquè no contestava.

Al final estava tan desesperada que vaig acabar trucant a la seva dona.

I així vaig saber que havia tingut un accident de cotxe i que està ingressat. No pot parlar perquè es va trencar la mandíbula.

I ara jo soc aquí sense saber què fer i morta de por.

Una abraçada ben grossa

Ester

PS: tenia previst anar a Borgo Pio demà a la tarda. Una horeta sense fer res i marxar. Per veure si algú em segueix o si torna a aparèixer el cotxe de l'Stefano.